

„Dej mi spatřit tvou tvář“

Hošťálková 11. 2. 2018

Písně: 650, 383, 697, 232, 384

Čtení Písma: 2. Mojžíšova 33, 11 - 23; ev. Lukáše 18, 28 - 34

Text kázání: 2. Mojžíšova 33, 12 - 15

Milí bratři a sestry,

máme před sebou modlícího se muže - je to Mojžíš, muž Boží. A dělá to v této chvíli opravdu tváří v tvář nepřátelským silám. Dostává úkol vést svůj lid od Sinaje a přivést jej do Palestiny. Z lidského hlediska to je nadlidský úkol. Mojžíš ví, že bude muset čelit mnohým nepřátelským národům, které se mu budou stavět do cesty. A co je nejhorší, nyní musí očekávat také to, že proti svému lidu bude stát sám Bůh. Musí slyšet: **„Já ale uprostřed vás nepůjdu, ... protože jste lid tvrdohlavý“**. Co má nyní dělat, když si najednou nemůže být jistý svým Bohem!

Najednou jde o docela jinou modlitbu, než jak ji známe a praktikujeme. V této chvíli máme před sebou modlitebníka, který se tu neoddává jen tichému zbožnému rozjímání. Tento člověk se opravdu modlí! A to znamená: cele se vložil do akce a zápasí. Nejprve v tomto rozhovoru mezi Mojžíšem Bohem slyšíme Mojžíše říkat: *„Teď chci konečně vědět, koho se mnou pošleš, aby mi byl oporou a pomocí, protože netoužím po tom jít sám“*. Druhé, co Mojžíš odvážně říká je: *„Dej mi znát své plány a dej mi vhlédnout do své strategie, necítím žádnou potřebu udělat si výlet do neznáma“*. O něco později se ještě Mojžíš do Hospodina jakoby tvrdě opře (ale zní to tu jako naléhavá prosba): *„Ty sám máš jít s námi!“*. A nakonec vysloví to nejodvážnější: *„Dovol mi vidět tvou tvář!“*.

Všechno se to tu říká tónem, který může připadat tomu, kdo nepovažuje úctu za prázdný pojem, trochu znepokojivý. Nechová se tu Mojžíš jako dítě, které si chce od svých rodičů vydobýt svolení a operuje jejich dřívějšími sliby? Podobně tu ten modlitebník říká: *„Dal jsi mi přece příkaz a nesnadný úkol a nyní mi laskavě řekni, jak to mám udělat. Ty jsi mi také slíbil, že mi pomůžeš, ukaž mi tedy, jak tvá pomoc vypadá. Především jsi mě ale ujistil, že mě znáš jménem, že jsem u tebe našel milost, a že si smím být jist tím, že se mnou neustále budeš a půjdeš v pevném svazku. Všechno ti to tady teď připomínám“*.

V tomto rozhovoru se nám jakoby ukazuje na právní základ, na kterém Mojžíš, ve svém modlitebním zápase, odvážně stojí: Bere Boha za slovo, ale tím mu také prokazuje největší úctu jakou mu může prokázat. Mojžíš učí také nás v jakém vztahu smíme vůči Bohu stát a kudy má jít i naše volání, když se modlíme ve jménu Toho, který se pustil cestou do Jeruzaléma - Ježíše Krista. Když Mojžíš dospěl k jistotě, že našel před Bohem milost a přijetí, pevně se na tuto jistotu staví: *„Ty sám jsi to, Bože, řekl a já s tím počítám“*. Také my jsme k této jistotě dospěli. Jak? Přes cestu našeho Pána - od jeslí ke kříži.

Dobře se k tomu zahleďme, *„On jde cestou ke kříži, a naplní se na něm všechno, co o něm bylo napsáno“*. Proto se stejně tak plní i to, že před ním nemusíme stát jako někdo, kdo by mu byl cizí, ale jako někdo, na koho je soustředěna jeho pozornost; pozornost tak velká, že za nás položil v sázku svůj život. Ježíš Nazaretský před námi stojí jako znamení nedozírné lásky našeho nebeského Otce vůči nám.

Proto to, jak zde Mojžíš mluví, smíme napodobovat také my - jistěže bez každé arogance. „*Ty jsi, Pane, řekl: **Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás; řekls také: **Já jsem s vámi až do skonání světa; a já s tímto tvým zaslíbením počítám a držím se jej.*****“ V nikom jiném než v Ježíši Kristu smíme poznávat, že se o nás Bůh zajímá a že o nás stojí! Smíme se mu v důvěře odevzdat! A On si to tak přeje, protože poznává, že rozumíme jeho srdci, které je plné lásky. A je-li to tak, pak k němu také smíme volat stejně odvážně jako to tehdy dělal Mojžíš.

A o co vlastně Mojžíš prosí? V souhrnu mu jde o to, aby jej Bůh nenechal „na holičkách“, ale vždy byl na cestě s ním. Mojžíš bez něj nechce udělat ani krok. Slyšíme jej říkat: „**Podle čeho jiného by se poznalo, že jsem u tebe našel milost já i tvůj lid, ne-li podle toho, že s námi půjdeš**“. Mojžíš chce mít svého Boha v samém centru života. Touží po něm jako po trvalém společníkovi a průvodci, nechce žít bez Boží blízkosti. Naléhavě volá: „**Kdyby s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj!**“, dobře ví - pokud mezi námi nebude přítomen Pán, pak zaslíbená země nestojí za žádnou touhu, námahu ani očekávání. „*Pouze pokud ty, Bože, půjdeš s námi, jinak ne!*“ Rozumíme, bratři a sestry?

Takovou modlitbu Bůh vyslyšel a zůstal součástí putujícího lidu: „**Já sám půjdu s vámi**“. Nezůstal na Sinaji ani v poušti, ale vydal se s nimi na cestu a šel s nimi krok za krokem dál. Ne, on šel před nimi. „**Smiluj se však, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.**“ Zní to jako panovačná a svévolná volba, ale není to vlastně nic jiného než příslib nesamozřejmé Boží věrnosti. Z ní lid - putující Boží lid - žil den za dnem; jistě ne z vlastní věrnosti vůči svému Pánu.

Dnešní neděle se jmenuje „Estomihi“ - „**Bud' mi pevnou skalou**“ (Ž 31,3). Čte se k ní text, který jsme četli v úvodu: „**Hle, jdeme do Jeruzaléma a na Synu člověka se naplní všechno, co je psáno u proroků**“. Opět se zde jedná o nesnadnou pouť. Izraelci tehdy, Ježíš se svými učedníky nyní, a pak další a další generace. Jakoby život člověka stál v neustálé nejistotě, pod neustálou hrozbou a stále se nad ním vznášely otazníky - také po jeho smyslu. Stejně jako se na první pohled zdá nesmyslná scéna Golgoty - vždyť tam visí na kříži ten, který tolik miloval! Není ale sám nikdo, kdo se na Krista spolehl - zvláště v nebezpečných oblastech života, na svém „kříži“; Ježíš je tam také - s námi. Na tom záleží. Ani Ježíš není na kříži sám, těsně vedle něj visí člověk, který mu v úsilí umírajícího poví: „**Pane, pamatuj na mne!**“ a Ježíš sám nakonec zvolá ke svému Otci: „**Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha**“ (Lk 23,42.46). Jak je pro nás dobré, když se můžeme s Mojžíšem modlit: „*Půjdu životem pouze pokud ty, Bože, půjdeš se mnou.*“ „**Hle, jdeme do Jeruzaléma!**“ Ať se všechny naše životní cesty shodují s cestou našeho Pána.

A ještě k tomu poslednímu. Mojžíš ve své naléhavé modlitbě ještě nebyl spokojen. Boží odpovědi mu ještě nestačily. Chtěl víc. Chtěl vidět Boží tvář - „**Dovol mi spatřit tvou slávu!**“, nebo jiný překlad: „**Dovol mi spatřit tvou krásu!**“. Tato jeho prosba však zůstala nesplněna, protože to je v podstatě žádost o zahlédnutí posledního dne, ve kterém se nám Bůh ve své slávě ukáže: „**Nemůžeš spatřit mou tvář, ... máš-li zůstal naživu**“. K naplnění tohoto požadavku je potřebné projít branou smrti - o ní Dietrich Bonhoeffer píše: „*Nuže přijď, veliký svátku na cestě k svobodě věčné, smrti, strhni tíživá pouta a stěny našeho těla, jež mívají, a zaslepení naší duše, abychom konečně spatřili, co vidět zde nám není přáno!*“

Mojžíš říká: „**Dovol mi spatřit tvou slávu!**“ a Bůh mu odpovídá: „**Nechám před tvou tvář projít všechnu svou dobrotu a vyslovím před tebou jméno Hospodin, abys, Mojžíši, věděl, s kým máš tu čest**“. Je to prastará lidská touha zahlédnout tvář

Boha nebo božstva, zahlédnout něco z toho, co se na mně chystá. Je v ní vyjádřena mnohá nejistota. Ale u Boha je světlo, na to se smíme spolehnout. On je Otec světla, a Mojžíš smí nějak zahlédnout „*všechno jeho milosrdenství a všechnu jeho dobrotu*“. Postaví se do skalní rozsedliny a když kolem něj jde Hospodin, zakryje mu svou dlaní tvář a Mojžíš zahlédne jen jeho záda. „*Nikdo nemůže uvidět jeho tvář, aby nezemřel.*“

Bůh prochází také naším životem, všimnout si toho můžeme právě na jeho stopách, které po sobě zanechá. Ale jeho plány a tajemství - kdo je sám Bůh a jak vypadá - nevidíme. To zůstává vyhrazeno pro den, kdy zde odložíme všechno tělené, pozemské a pomíjivé. Tehdy už nebudeme vidět - jak říká apoštol Pavel - „*jen jako v zrcadle, nejasně a částečně*“. Je tu velké Pavlovo „*ale potom*“ - nastane nová, radostná skutečnost: „*ale potom uvidíme tvář v tvář*“, „*potom poznám plně, jako Bůh zná mne*“ (1.Kor 13,12). Do té doby nám má stačit druhá ušlechtilá tvář - tvář Toho, který šel se svými učedníky do Jeruzaléma a přitom jim říkal: „*Kdo vidí mne, vidí Otce*“ (J 14,9).

Kdo se tedy s námi v textu setkává? Určitě velký modlitebník! Ale také člověk, který ví, že na své cestě životem může postrádat mnoho věcí, jen ne živého Boha. A nakonec také člověk, kterému stačí Boží milosti. Tak to slyší také apoštol Pavel: „*Stačí, když máš mou milost*“ (2.Kor 12,9). Můžeme to nakonec zasadit do naší situace: Setkali jsme se s Bohem, který nás opravdu vyprovokoval ke smysluplnému rozhovoru, rozhovoru s ním? Setkali jsme se s Bohem, který jde ve velké lásce všemi našimi cestami s námi? A setkali jsme se s Bohem, který nám dává žít svůj život vděčně a pokojně, v poznání, že nám jeho milost stačí? Pak nás potkal Ježíš Kristus a jdeme svou cestou s ním.

Amen.